

Леся Українка

Хто така Леся Українка?

Леся Українка (справжнє її ім'я Лариса Петрівна Косач) – українська поетеса. Вона народилася в Україні на Волині.

Що Леся любила читати?

Найулюбленішими її книжками були книжки з українськими народними піснями та казками Чубинського, книжка про подорожі славних мандрівників та міфи стародавніх греків.

У що Леся любила гратися?

Леся завжди бавилася зі своїм старшим братиком Михайликом, а всього їх у сім'ї було шестеро дітей. Гralися вони в різні вичитані події: у Робінзона Крузо, "юнака та білу вілу" з сербських дум, в різні українські казки. Окрім ігор Леся любила порпатися у своєму квітнику і дитячому городі. Зовсім маленькою (шість рочків) вона навчилася вишивати і шити. Окрім всього дівчинка мала багато наукових ігор (кубики з яких можна було складати географічні карти).

Що ще любила Леся?

Любила Леся малювати, танцювати, співати. Любила музику і здатна була навіть складати-компонувати пісні.

Та найбільше Леся Українка любила писати вірші і казки. Деякі з них ми сьогодні і розглянемо.

Леся Українка Три метелики

Були собі три метелики: один білий, другий червоний, а третій жовтий. Вони весело літали цілий день у великому саду, в соняшному світлі, перелітали з квітки на квітку, куштували медок і летіли далі.

Час їм дуже швидко минав. Вони так загралися, що й не зогляділися, що сонечко сховалося за хмари і пустився дощ. Змокли метелики. Полетіли вони до своєї хатки, аж там біда: двері замкнені, а ключа ніде не можна знайти.

Що тут робити? За той час, що стояли перед дверима та не знали, що робити, змокли страшенно. Насилу вже крильцями ворушили. Ледве долетіли до туліпана, червоного з жовтими крапочками.

Попросили його захисту:

— Любий туліпанчику, просимо тебе, відчини свій келих та сховай нас від дощу! Туліпан подивився на них і промовив:

— Жовтого й червоного прийму, а білий нехай зостається надворі.

Але обидва метелики, жовтий і червоний, промовили:

— Коли ти не хочеш захистити нашого братика, білого метелика, то й ми краще на дощі будемо мокнути.

Метелики смутні полетіли до білої лілеї. Попросили й її, щоб сховала їх від дощу, але вона погоджувалася прийняти тільки білого. Тоді й він промовив:

— Сам-один не хочу ховатися в тебе! Або вже разом з своїми братами десь знайдемо захист, або вже вкупі бідувати будемо.

Почуло це з-за хмар сонечко, і схотілося йому побачити тих приятелів, що так один за одного обстоювали. Продерлося крізь хмари й кинуло на метеликів своє проміння. Зараз крильця їм висохли, і вони зогрілися і знов літали, танцювали й раділи, як давніш, аж до самого вечора. А як сонечко зайшло за гору, то метелики полетіли додому спати.